

[Elmquist.]

at det er en Formue, han berøver de andre, for det er en Formue, som i mange Tilfælde overhovedet ikke vilde komme til Eksistens, hvis han ikke tegnede Forsikringen. Faren maa derfor nærmest indskrænkes til de Tilfælde, hvor den paagældende indbetaler Præmien een Gang for alle, f. Eks. betaler 20 000 Kr. for en Livsforsikring en Gang for alle. Men det er jo kun i meget faa Tilfælde, dette sker, og selv om det sker, saa er ogsaa selve dette dog forbundet med en vis Indskrænkning for den paagældende i hans Beføjelser med Hensyn til de Penge, han indbetaler, idet han f. Eks. i det Tilfælde, at han ønsker Pengene tilbage fra Forsikringsselskabet, jo kun vil faa en vis Del i Godtgørelse for det, han har indbetalt.

Det første Spørgsmaal, der opstaar her, er, om man overhovedet kender saadanne Misbrug. Jeg kender ingen Eksempler derpaa, jeg tror ikke, det har foreligget, og i hvert Fald har det kun foreligget meget sjældent. Det andet Spørgsmaal er, om der overhovedet er Risiko for, at saadanne Misbrug kan ske, og det tror jeg ikke der er, for man skal altsaa gøre en Indskrænkning i sin Brug af Pengene, af den Formue, man binder, selv hvor man indbetaler hele Præmien paa een Gang.

Og endelig kommer efter min Mening dertil for det tredie: kan man overhovedet hindre en saadan Disposition, selv ved en Bestemmelse som den, Forslagets § 104 indeholder? Det er man ikke i Stand til. Manden kan nemlig tegne Forsikringen saaledes, at han fraskriver sig Retten til at tilbagekalde Indsættelsen af den begunstigede. Hvis han fraskriver sig denne Ret, er alle enige om, at saa kan Tvangsarvingerne ingen Indvendinger gøre. Men naar han kan faa Retten paa denne Made, kan jeg ikke se, at der er nogen Grund til at tage Retten fra ham i det andet Tilfælde, saaledes som man gør ved § 104; eventuelle Misbrug kan man altsaa alligevel ikke sikre Tvangsarvingerne imod.

Dertil kommer som nævnt, at den Ordning, som vi har haft i over 50 Aar, ikke vides at have ført til Misbrug; der har ikke været ført en eneste Retssag i den Anledning; Kommissionens Flertal har derfor ogsaa foreslaaet, at man skulde blive ved den Ordning, man en Gang havde; alle Livsforsikringsselskaber har, som det fremgaar af Betænkningens Bilag 2, protesteret bestemt imod at faa nogen Ændring i de Forhold, der raader i Øjeblikket, og Forsikringsselskabernes Fællesforening, As-

surandør-Societetet, har sluttet sig til Protesten.

Mon det da ikke maa synes noget meningsløst, at man nu ud fra visse teoretisk-juridiske Betragtninger vil sætte ind her og lovgive paa en Maade, der kun vil virke hemmende og skadende overfor den stadig stigende Lyst til at sikre netop dem, man ønsker at sikre, gennem en Livsforsikring?

Det er min personlige Mening, jeg her udtaler. Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at indenfor mit Parti er der maaske nok delte Meninger; i hvert Fald har mit Partis Ordfører Hr. Rytter givet Udtryk for en anden Mening i det andet høje Ting; men min personlige Mening er, at man her er inde i en for vidtgaende Lyst til at lovgive og give Paragraffer paa et Omraade, hvor Livet aldeles ikke kræver det. Jeg vil derfor haabe, at det kan lykkes, naar man endnu en Gang ser paa dette Forhold, at blive fri for denne unødvendige og efter min Mening for Forsikringsinstituttet skadelige Bestemmelse.

Jeg skal indrømme, at Skadeligheden er blevet noget begrænset ved den ændrede Form, Landstinget har givet Bestemmelsen; men ogsaa i Landstingets Form danner den en unødvendig Hindring for den fortsatte frie Udfoldelse af Tegningen af Livsforsikring, som Samfundet efter min Mening bør gøre alt for at opmuntre og i alt Fald ikke bør gøre noget for at hindre.

Er man endelig saa bange for, at udenforstaaende skal blive begunstigede til Skade for Tvangsarvingerne, kunde jeg tænke mig som et Kompromis, at man begrænsede Regelen til, at Tvangsarvingerne kunde gøre Indsigelse og gøre deres Tvangsarveret gældende, naar den begunstigede fandtes udenfor Tvangsarvingernes Kreds; men indenfor Tvangsarvingernes Kreds mener jeg, man bør holde fast ved den Regel, der nu har været praktiseret i 50 Aar og mere, at der kan den forsikrede bestemme, at den eller den af Børnene, det eller det svagelige Barn skal have denne Sum ubeskaaret, uden at de andre kan gøre Indgreb. Men, som sagt, der kan maaske forhandles nærmere om dette Spørgsmaal i Udvalget, og maaske kunde man komme til et Kompromis i den Retning, jeg har antydnet.

Der er forskellige andre Forhold, jeg kunde have Lyst til at udtale mig nærmere om. F. Eks. finder jeg, at det vilde have været heldigt, om man i Loven kunde have faaet en fast Definition af Begrebet „Ildsvaade“, saaledes at man kom bort fra dette mere ubestemte Ord, hvis Indhold nu ikke er nærmere defineret.